

2013. május 1. – szerda

Pál levele a galatákhoz 6,2: Egymás terhét hordozzátok: és így töltsétek be a Krisztus törvényét.

Van teher, ami nem lehet levenni más válláról. Mindig nagy hálával gondolok gyermekkoromra, amikor szüleim, ha néha beteg voltam, azt mondták, ha lehetne, átvállalnák ők a fájdalmat, máskor nem is mondták, de tudtam, hogy így van, ezt őszintén mondták, és bosszankodva is tehetetlenségük miatt, ha valamiben nem segíthettek. Amikor viszont lehetséges volt valamiben segíteni, megtették, szó nélkül. Persze, volt olyan is, amikor hagyták, hogy valamivel magam küzdjek meg, ha az szükséges volt a nevelésemhez. A keresztyén gyülekezetben is így gondolom, hogy kellene egymáshoz viszonyuljunk. Van olyan teher, amit magunk kell hordozzunk, edződjünk alatta, türelmünk, hitünk, reménységünk próbatétele is lehet. Van, amit nem tudunk elvenni másoktól, nem lehet valamin változtatni. Ebben csak Isten kegyelmét kérhetjük imáinkban. És van olyan is, amit együtt tudunk többen hordozni, megküzdni, ekkor tévóvázás nélkül segítséget nyújtunk egymásnak. Az ilyen közös teherhordozás mindazokat erősíti, akik részt vesznek benne, áldássá lesz életükben, sok szép következménnyel, gyümölcscsel.

2013. május 2. – csütörtök

Pál második levele a korintusiakhoz 1,5: Amilyen bőséggel részünk van a Krisztus szenvedéseiben, Krisztus által olyan bőséges a mi vigasztalásunk is.

Mennyi mindenért készek vagyunk az áldozatra. Az emberek szeretnének minél szebbek lenni, mindenki arra törekszik, hogy jól nézzen ki, s ezért sok áldozatra is hajlandó. Fölösleges kilókat akarnak sokan leadni, ezért sportolnak, diétáznak, de nem is ritka, amikor sokat költenek, különféle dolgok megtételére hajlandók, s azok száma is nő, akik fizetnek és műtétet végeztetnek el magukon. Mindezt önként, mert tudják, ára van annak, hogy elérjék kitűzött céljukat. Ha valaki jó sportoló szeretne lenni, nem gondolja, hogy edzés, izzadság nélkül válhat azzá. Aki magas beosztásra törekszik, annak ismernie kell a tanulás szépségét is, nehézségét is. Földi életünk Krisztus iskolája. Nem Ő gördít elénk minden akadályt, hanem a bűnös emberek, a megromlott élet. Ebben az iskolában nem csak tanulunk, hanem szenvednünk is kell. Igen, a kell szó a megfelelő, nem javítom ki, szükségünk van lelki épülésünk érdekében a szenvedésre is. Nem gyönyörködünk benne, sőt, ha lehet, elkerüljük a szenvedést, igyekszünk minél kevesebb kellemetlen dologgal ütközni, de nem rémülünk meg, amikor mégis bekövetkezik. Tudjuk, hogy velünk van a próbák alatt Megváltónk, Ő megerősít, kezében tartja életünket is, a szabadulás is Tőle jön, s ezeken felül azt is ígéri, hogy bőségesen megvigasztal minket. Azt már sokszor éreztük, amit Jób, aki azt mondja barátainak, hogy nyomorult vigasztalók vagytok, de remélhetőleg azt is tapasztaltuk már, milyen az, amikor Isten vigasztal minket.

2013. május 3. – péntek

Pál levele az efézusiakhoz 2,10: Mert az ő alkotása vagyunk, akiket Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtett, amelyeket előre elkészített Isten, hogy azok szerint éljünk.

Gyakran eszembe jut ez az ige. Néha felismerem a lehetőséget, és azt, hogy Isten készített számomra alkalmat arra, hogy Neki engedelmeskedjem, embertársaimmal jót tegyek, s hitem is erősödjön ezek által. Máskor csak elmélkedem ezen az igén, hogy vajon hány lehetőséget hagytam ki, milyen nagy és bölcs a mi Istenünk, aki ezek ellenére mindent elkészített nekem ahhoz is, hogy az üdvösséget

elfogadjam, ahhoz is, hogy hitem gyümölcsöző legyen általam, amit cselekszem. Néha másoknak is idézem ezt a mondatát az apostolnak, főleg, amikor kérdezik, de úgy is van, hogy önmagamot kérdezem, vajon mi Isten akarata, mit kell cselekedjek, hogyan kell a mindennapokban az engedelmisséget gyakoroljam. Isten elkészítette a jó cselekedetekre a lehetőséget, én pedig nyitott szemmel, azaz Istenre figyelve kell élnem, hogy ezeket felismerhessem, akarjam tenni, és erőm, tehetségem legyen megtételükre. Isten, Aki Krisztusban teremtett minket, úgy rendelte, hogy ugyancsak Krisztusban és Krisztus által tudjuk ezeket felismerni és megcselekedni. Hiszen Megváltónk mondta, aki Őbenne marad, az terem sok gyümölcsöt, annak az életében lesznek ott az Isten akarata szerinti, Őt dicsőítő gyümölcssei hitünknek, a jó cselekedetek.

2013. május 4. – szombat

A zsoltárok könyve 94,9: Aki a fület alkotta, az ne hallana? Aki a szemet formálta, az ne látna?

Rég olvastam, nem is tudom mennyire hiteles a történet, magam is hiányosan, esetleg helyenként tévesen emlékezhetek, de a lényeg mégis segít az ige megértésében. Az amerikaiaktól valamilyen bonyolult gépezetet vásároltak a japánok, talán katonai célokra, de lehet, hogy mégsem. A sok és nagy dobozos küldemény mellett ott volt az összeszerelési útmutató és a használati tájékoztató is, mégsem sikerült megfelelően összeszerelni a gépet. Akkor még a távirat volt a leggyorsabb és legmodernebb kommunikációs eszköz, de több távirat-váltás után sem sikerült az összeszerelés. Ekkor abban egyeztek meg eladó és vásárló, hogy küldenek egy szakembert, aki segít a helyszínen ebben. Amikor viszont megérkezett a szakértő, újabb távirat érkezett a vásárlótól, ezzel a szöveggel: mérnök nem jó, igen fiatal, küldeni másik ember. A válasz nem késett: ez ember feltalálni gép, őt használni. Azért mertem ezt a kissé vicces, kissé ironikus történetet idézni, mert a bibliai igében is érezni lehet egy kis finom iróniát, ami viszont nem annyira vicces, mint inkább dorgáló, feddő módon fogalmazódik meg. A tehetetlen vásárló a történetben azt látta, hogy egy fiatal jött, a többi ők gondolták utána, ha fiatal, nem is érthet a bonyolult gépezetekhez, nem tudhat többet, mint tucatszámú képzett emberünk. Mi is sokszor Istenről kigondoljuk, kicsoda Ő, mit tehet, vagy azt, hogy miért nem adja meg, amit mi kérünk, miért nem teszi velünk azt, amit szeretnénk. Egyesek arra gondolnak, hogy Ő nem látja mindazt, ami történik, nem hallja imáinkat. Pedig Ő alkotta szemünket, fülünket, de még agyunkat is, annak sok millió, milliárd kapcsolatával, tudja, hogyan működik, és azt is ismeri, amit emberi tudomány még nem, hogy amit gondolunk, azt hogyan kell kiolvasni. Az Isten nélkül élő ember számára ez rettenetes gondolat, de bár lenne elgondolkoztató is, Isten gyermekeinek pedig nagy öröm, hogy Istenünk mindent tud, mindenütt ott van, nem hiábavaló az imádság, az Ő akaratának való engedelmisség.

2013. május 5. – vasárnap

A zsoltárok könyve 4,5: Ha felindultok is, ne vétkezzetek!

Azt értettem sokáig ebből az igéből, hogy indulataimat nem tudom ellenőrizni, de azok hatására ne kövessék el indulatból fakadó meggondolatlanságot, mert az már az én felelősségem, azt meg tudom gátolni, állítani. Ez viszont így téves, mert nem csak az a baj, hogy váratlanul ér valami, és velem született természetem szerint az első. Gyors reakcióm nem tudom megfékezni, más szóval nincs időm uralkodni az indulataimon, hanem sokkal inkább arról van szó, hogy nem tudok saját erőmmel győzedelmeskedni. Nem csak a fellobbanásom győz le engem, hanem az abból következő szavak, rosszabb esetben cselekedete megfékezésére sem vagyok képes. Amikor az ige arra szólít, hogy ne

vétkezzek akkor sem, ha felindulok, akkor arra hív, hogy felindultságomat is Isten elé hozzam. Illetve azt is, ami miatt bosszankodom. Hiszen minden esetben Istentől jövő segítséggel sikerül legyőzni a kísértést, a bűnt, a megfontolatlanságot. Sok idő kellett, hogy ezt felismerjem, nem lehet nekem egyedül győzni, és semmiképpen nem azt várja Isten, hogy ha felindulok, akkor uralkodjam magamon, fojtsam el az indulatot, rejtsem a jólneveltségem köpenye alá azt. Nem elfojtani kell, nem erősen harcolni, hogy ne engedjek az indulatnak, hanem Istent hívjam segítségül, imádkozzam, és akkor megtapasztalom azt, hogy miként jön Istentől a békesség, a belátás, a bölcsesség.

2013. május 6. – hétfő

Mózes második könyve 23,8: Vesztegetésre szánt ajándékot ne fogadj el, mert az ilyen ajándék vakká teszi a világosan látókat, és az igaz beszédet is elcsavarja.

Egy ismerősöm példája jut eszembe, aki keservesen tud amiatt panaszkodni, hogy ebben az országban semmi nem halad előre, mer mindenütt ajándékkal, vesztegetéssel lehet csak megjelenni, semmit nem lehet becsületes úton elérni. Azt is hozzá szokta tenni, hogy azért van ez így, mert ilyenek az emberek, nem akarják megérteni, hogy lehet másként is. Majd pár perc múlva csomagolja az ajándékot, mert illik egy kis figyelmesség az orvosnak, meg a tanárnak, ehhez a kettőhöz volt bejelentkezve, vizsgálatra illetve beszélgetésre. Tudjuk, hogy nem jó, de mindenki, s mi is gyakoroljuk, s azzal magyarázkodunk, hogy ilyen a világ, ilyen az élet, a környezetünk, nem lehet ezt megváltoztatni. És legyünk nagyon őszinték, ha valahol egy cél érdekében mi kell ajándékkal jelentkezünk, magunkban, vagy barátaink közösségében zúgolódunk, igazságtalannak tartjuk, de amikor valamiért nekünk szeretne valaki egy kis aprósággal kedveskedni, sokszor másként értékeljük ugyanazon gesztusokat. Mi szívességből segítünk, nem várunk el semmit, igazán nem kellett volna, szoktuk mondani, de hányszor utasítottuk el az ajándékot, kedvesen megmagyarázva, hogy ez nem a személy vagy az ügy elutasítása, hanem annak jelzése, hogy amit teszünk, azt akár kötelességből, akár szívességből tesszük, de nem fizetségért, ilyen módon. Gyakorlati kérdést vet fel az ige, konkrétan megnevezett helyzetben pontosan meghatározott magatartásra szólít. Itt kezdődik az Istennek való engedelmisség, amikor nem csak a szavak szintjén, hanem a mindennapok tetteiben is az Ő akarata szerint járunk el. Adjon Ő ehhez erőt, bölcsességet, kitartást.

2013. május 7. – kedd

Máté evangéliuma 7,21: Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem: URam, URam, hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.

Jézus Krisztus nem azért figyelmeztetett az igében arra, hogy nem elég szavakkal hinni Istenben, hanem engedelmisség által, tetteinkkel Neki szolgálva látszik meg igazán a hitünk, hogy ennek alapján esetleg valaki elkezdje csoportokba osztani az embereket: kik azok, akik szóval hisznek Istenben, de nincs engedelmes életük, és kik azok, akik bemennek majd Isten országba, mert szó és tett egyaránt hitből fakad náluk. Nem ez a mi feladatunk, nem erre hív az ige. Sokkal inkább arra, hogy vizsgáljam meg önmagam életét, hitből való cselekedeteimmel dicsőítem Istent, szolgálom embertársam, vagy csak a

szavak szintjén vagyok hívó? Ha azt mondom, hogy a hit szó és cselekedete együtt, akár úgy is fogalmazhatok, hogy a hit meghatározza az egész életet, az, hogy Isten gyermeke vagyok meghatározza életem minden pillanatát, beszédemet, magatartásomat, tetteimet. A mai világ ennek ellentétéről próbálja meggyőzni az embereket, s ezáltal Istentől eltávolítani őket, vagy, ha merészebben fogalmazzunk, Isten országából kizárni azokat, akik elfogadják a világ tanítását. Ez a tanítás pedig nagyon leegyszerűsítve így hangzik: vallásszabadság van, mindenki azt hisz, amit akar, de ez a hite magánügy, ahhoz és úgy imádkozhat, akihez, ahogy akar, de a mindennapi életben ennek semmilyen nyoma ne legyen. A mindennapi életnek megvannak a szabályai, erkölcsé, s ahhoz kell igazodni, vallásos meggyőződésből nem szabad másként cselekedni. Ez pedig úgy is fogalmazható, hogy a világ azt hirdeti, mondja Istennek bárki az imát, URam, URam, de cselekedje mindig azt, amit a világ mond, elfogad, és ne Isten akaratát. Ezért Isten gyermekei gyakran választás elé vannak állítva, de az apostol szavai megerősítenek a helyes választásban, ezt kell nekünk is önmagunktól első sorban megkérdezni: Istennek kell inkább engedelmeskedni, vagy az embereknek?

2013. május 8. – szerda

Ézsaiás próféta könyve 1,3: Az ökör ismeri gazdáját, a szamár is urának jászlát, de Izráel nem ismer, népem nem ért meg engem.

Súlyos vádak hangzanak el Ézsaiás könyvének már az első verseiben, a próféta szókimondóan közli a néppel az ÚR ígét. Emberi bűnös természetünknek tulajdonítható az, hogy az ilyen kemény szavakat egészen másként halljuk, ha másokhoz és másokról szólnak, és teljesen másként fogadjuk, illetve utasítjuk el, visszafeleleljük, ha nekünk intézi azokat valaki. Sajnos, hajlamosak vagyunk arra, hogy képmutatóan, belül pedig némi elégtétellel szörnyülködünk, hogy mennyire megromlott Isten népe, milyen bűnös a világ, mekkora szörnyűségekre képesek némely emberek. Ha pedig az Isten népének bűnös állapota ilyen képekkel van leírva, még el is mosolyodunk, mikor halljuk, vagy olvassuk, hogy ez a nép még olyan értelmes sincs, mint az ökör vagy a szamár. Radikálisan változik a helyzet, ha nekünk mond valaki ilyeneket, néha még Istentől sem fogadjuk a valóságot szívesen. Emberektől azonban szinte biztos, hogy nem fogadjuk el, noha itt is van kis különbség, mert másként utasítjuk vissza, ha felettesünk mondja, és más a reakció, ha nem tartunk az illető hatalmától. Legjobb esetben magyarázunk, de az sem ritka, amikor egy jó szándékú észrevételre azzal válaszolunk, hogy a másik sem különb, senkinek semmi köze az életünkhöz. A mai ige arra biztat, hogy gondoljuk át újra, miként is fogadjuk a kritikát. Ha egy kisgyermek elindul mellőlünk a több méterre levő kályha felé, szelíden megszólítható: ne menj oda, megéget, inkább maradj itt, jobb lesz neked mellettem. Ha viszont már csak centiméterekre van a forró kályhától, ő nem tudja, mi azonban annál jobban, mekkora veszélyt jelent számára, milyen nagy szenvedés lesz a következménye annak, ha tovább halad. Ebben az esetben minden józan ember nagyot kiált, ledöbbsenti, megijeszti a gyermeket, lehet, hogy még sírni is fog, az ijedségtől, de a fontos az, hogy megáll. Jó lenne ledöbbsenni és megijedni amiatt, hogy hova jutott Isten népe, Isten gyermekei, hova jutott a saját életünk. Még sírni is szabad, csak ne menjünk tovább, forduljunk vissza Gazdánkhoz, bibliai kifejezéssel térjünk meg Isten felé. Ott a helyünk, ott vagyunk biztonságban, Ő kész megbocsátani, Vele új életet lehet kezdeni. Ismerjük meg újra Istent, az Ő akaratát, engedelmeskedjünk szavának, ez válik javára minden közösségnek és keresztyéneknek.

2013. május 9. – csütörtök, mennybemenetel

Jeremiás próféta könyve 32,39: Egy szívet és egy utat adok nekik, hogy engem féljenek mindenkor, és jó dolguk legyen nekik is, meg utódaiknak is.

Vallom az apostollal, hogy a teljes Írás Istentől ihletett, egy jótát sem szabad elvenni belőle, vagy hozzá tenni, ami azt jelenti, hogy minden verse a Bibliának szükséges és hasznos. Megvallom, ennek ellenére nem minden igevers váltja ki ugyanazt az örömet bennem, noha talán úgy az áldásoknak, ígéreteknek,

mint a feddésnek, büntetésnek is egyaránt örvendeznem kellene, hiszen Isten mindent javamra fordít. Van mégis, Istennek hála sok olyan ige, aminek örvideni tudok, amit sokadjára olvasva újra felfedezek, újra gyönyörködöm benne. A mai ige is ilyen, rég nem gyönyörködtem ennyire egy bibliai versben, mint ebben a jeremiási igében ma. Nem magammal dicsekszem, ezért most dicsekedni szabad, ma többször eszembe jutott ez a mondat, csodáltam ismételen, hálát adtam érte Istennek, ez az ige betöltötte a szívemet. Nem tudom megfogalmazni, mennyire szépnek, áldásosnak, kimondhatatlan ajándéknak tartom és így fogadtam. Istentől egy szív és egy út, ajándékba. Vagyis minden. Új szív, új hozzáállás, értékrend, és az út, ami a tökéletességhez vezet, világossá téve a követendő irány. Nem tudom átadni senkinek belső örömöm, de az ÚR Lelke tegye sokunk szívében ilyen széppé, teljessé a mai ige ajándékát. Ujjongjon Isten gyermekeinek lelke, mert mennyei Atyánk mindent nekünk adott, amire szükségünk van, hogy oda érkezzünk, ahova Megváltónk előre ment. Ő adott szívet, utat, Krisztust, és Benne mindent. Áldott legyen az ÚR!

2013. május 10. – péntek

A zsidókhöz írt levél 11,3: Hit által értjük meg, hogy a világokat Isten szava alkotta, úgyhogy a nem láthatóból állt elő a látható.

Gyakran idézett igevers ez, legtöbbször kívülről ismerjük, s mégis, fel lehet tenni a kérdést, vajon értjük-e, „amit olvasunk”, szoktunk-e röviden elgondolkodni ennek az igének üzenetéről, mondandójáról, amikor találkozunk vele. Ha megtesszük, rádöbbenünk, hogy nem is olyan egyértelmű és egyszerű megérteni, vagy elfogadni azt, amit megfogalmaz. Mindjárt az elején az van, hogy hit által értjük meg, s ez a pár szó merem mondani nagyon sok ember helytelen vélekedését igazítaná helyre, ha erre odafigyelne. Azért kell helyreigazítani, mert sokan azt tartják, hogy a hit és az értelem egymásnak ellent mondanak, épp azért kell hit és hivatkozik rá, azaz szükségére az egyház, vagy a Biblia, mert olyat tanítanak, amit nem lehet sem megérteni, sem megmagyarázni. Itt pedig azt olvassuk, hogy meg lehet és meg kell érteni a valóságot a világ eredetéről is, sok minden egyébről is, a megértés útja pedig a hit. Nem elvakít, nem kikapcsolja az értelmet, hanem éppenséggel oda segít. Ha a világokról olvasok, elgondolkoztat a többes szám, s megértem, hogy nem lehetek felületes a Biblia tanulmányozásával, utána kell olvassak, keressek annak, hogy miért is szerepel így ez a kifejezés, ezzel ismét az értelmem használok, kutatok az igazág megértéséért. Azt is illene végre elfelejteni, sőt, megtagadni Isten gyermekeinek, hogy Isten az evolúció által teremtett, a Biblia mindenütt arról beszél, hogy szava által hozott létre. Hosszabb kifejtésre itt nincs lehetőség, de lehet, s talán kell is utána nézni. Ne értsük félre, főleg ne szándékosan és gyerekesen azt, hogy előállt a nem láthatóból a mai világ, nem függöny mögül bújt elő, hanem azt hirdeti itt az ige, hogy nem létezőből létező lett, s tudós legyen a talpán, aki ezt megmagyarázza. Azaz el kell ismerjem, hogy hitem által sokat megérthetek, de a titkok Istenéi maradnak, sok minden van még, amihez minden földi értelem kevés. Adja Isten, hogy mindaz, ami megismerhető, hit által eljusson értelmünkhöz, ami azt meghaladja, hit által elfogadható legyen az Ő Szavára, és mindezekért alázattal, hálával és őszintén magasztaljuk Őt.

2013. május 11. – szombat

Jeremiás próféta könyve 22,29: Ország, ország, ország! Hallgass az ÚR szavára!

Az ismétlés célja a figyelem felkeltése, akkor olvassuk kétszer is ugyanazt, amikor valami fontosat akar közölni az Írás. Itt viszont háromszor van leírva ugyanaz a megszólítás, nem tudom, ha van ennek párja a Szentírásban. Ez a fokozott ismétlés számomra azt jelenti, hogy itt már nagyon sürgős és rendkívül fontos lenne az Istenre figyelés, Szavának meghallása és követése, itt talán az utolsó lehetőség adódik, hogy a nép még a szakadék széléről visszatérjen, s megmeneküljön a veszedelemtől. Ugyanakkor a háromszori megszólítás nem csak a baj nagy voltára utal, arra, hogy most mennyire fontos lenne elfogadni Isten prófétája által küldött üzenetét, hanem Isten kérlelő hangját is kihallani ebből a

mondatból. Mintha a Mindenható nem tudna belenyugodni abba, hogy népe visszautasítja Őt és ezzel a nyomorúság útját választja, ezért kérleli őket, újra szól, ismétli a felhívást, mindent megpróbál azért, hogy megmentse őket. Ma mit mond Isten mindarra, ami az országban történik? Vagy arra, ami az Ő népének, az egyháznak életében van? Lehet, hogy ezt a háromszor ismétlődő megszólítást nekünk is meg kellene hallani, mert ország, nemzet, egyház, gyülekezet, úgynevezett keresztyén világ egyaránt az Ő szavára kellene figyeljen, legalább az utolsó órában, sőt, sokak szerint már az utolsó percekben. Az, hogy Isten szava ma még olvasható, hallható, azt jelenti, hogy tart még a kegyelmi idő, még mindig meg lehet hallani, el lehet fogadni a megszólítást. Kisebb-nagyobb közösség és minden keresztyén ember, hallgass az UR szavára!

2013. május 12. – vasárnap

Lukács evangéliuma 23,33-34: Keresztre feszítették őt, és a gonosztevőket: az egyiket a jobb, a másikat a bal keze felől. Jézus pedig így könyörgött: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.”

Jézus kereszten mondott szavai, imája mindenkire érvényesek lehetnek. A főpapok, a nép, a római helytartó, a katonák, a báméskodók ne igazán értik azt, ami történik, annak jelentőségét, és azt sem, hogy ők miként és mennyire felelősek mindezért, milyen következményei lesznek saját életükben annak, ahogyan ezen a napon viszonyultak a megfeszített Jézushoz. Legközvetlenebbül azonban a Jézust megfeszítő katonákért hangzik el az ima, azokért, akik feladatukat végezték. Őket akkor büntették volna, ha nem teszik azt, amit parancsba kaptak. Mit tesznek tulajdonképpen ezek a katonák? Vállalják a szolgálatot messze hazájuktól, szülőföldjüktől, családjuktól, azért, hogy nemzetüknek dicsőséget szerezzenek, de azért is, hogy családjuknak megélhetéséről gondoskodjanak. S mit tesznek ezen a napon? Az ő szempontjukból semmi különöst és semmi rosszat. Vallási szempontból nem sok közülük van a zsidók tanításához, gyakorlatához, szolgálati szempontból engedelmeskednek a parancsnak. Azt nehéz sok embernek megérteni, és nehéz velük megértetne, hogy nem a saját szempontunk szerint történik a mi megítélésünk, hanem Isten szerint. Ha magunkat kellene megítélnünk, mondja az apostol is, nem lenne semmi gond, de minket, életünket, szolgálatunkat Isten minősíti. Ezért veszélyes, amikor egyes emberek ragaszkodnak ahhoz, hogy a maguk szempontja az egyetlen számukra. Emiatt gondolják egyesek, hogy ha mégis meg kellene álljanak Isten színe előtt, akkor Őt kérdőre vonhatják sok minden miatt, ezért nyugodtak sokan, mert saját véleményük szerint nem tettek nagy rosszat, nem érdemelnek nagy büntetést. Jézus azt mondja a maguk szempontja szerint ártatlan, sőt, szolgálatukat végző katonákról, hogy ők nem tudják, mi történik, és nem tudják, mit tesznek. Vizsgáljam meg ma Isten Igéjének mértéke alatt életemet, tetteimet, szavaimat, magatartásomat, s kérem Istent, segítsen meglátni és elhagyni mindazt, amiről nem tudtam, mennyirerossza, de a Lélek világosságánál megértettem, és abban szeretnék segítségével változni és változtatni.

2013. május 13. – hétfő

Jeremiás próféta könyve 10,24: Fenyíts minket, URam, de mértékkel, ne haragodban, hogy semmivé ne tégy!

Csak Isten Lelkének bölcsessége mondathatja ezt a prófétával és a próféta szavain keresztül Isten népével. A magunk bölcsessége szerint nem jutunk el ide, sőt, azt látjuk, olvassuk, hogy a mai ember azt vallja, hogy ennek fordítottja a járandó út. Úgy kell ma nevelni a gyermekeket, hogy jutalmazással tanítsuk a jóra, és semmiféle fenyítést nem szabad alkalmazni, még szóban sem lehet megszidni őket, mert az rombolja a fejlődő személyiségüket. Hogy hova fejlődik, azt már eléggé látjuk. A Bibliát sokan

azért nem szeretik és nem olvassák, különösképpen az Ószövetséget, mert abban állítólag sok az erőszak, a büntetés, amit a mai kifinomult ember nem kedvel. Ugyanez a kifinomult ember viszont évente nem is százával, hanem ezresével, de lehet, hogy ez is kis szám gyártja az olyan filmeket, melyekben százával gyilkolják az embereket, és még drukkolni is lehet a legerőszakosabb gyilkosnak. Mostanában két, sőt három olyan családnál is jártam, ahol kisgyermek is voltak, akik szabadon, azaz fenyítés nélkül nőttek fel. Őszintén megsajnáltam a szülőket, egyetlen vendéggel sem tudnak leülni pár percet beszélgetni, egyetlen értelmes témát nem lehet megvitatni, s csak oda mennek, ahol elfogadják azt is, hogy a három- négy éves gyermek mondja meg, mit eszünk, mikor nem ülünk asztalhoz, mikor és mit nézünk a tévében. A próféta tudja, Isten Lelkének világossága által, hogy minden embernek, és minden közösségnek szüksége van a bátorításra is, alkalomadtán a fenyítésre is. Ez által Isten gondosan neveli az övéit, megtanít a teherhordozásra, megmutatja tévedéseink következményét, arra ösztönöz, hogy ne maradjunk könnyelműek, hanem számoljunk tetteink következményeivel, kiigazítsuk hibáinkat, törekedjünk a jóra. És milyen gyöngédség, figyelmesség és szeretet van e sorokban, mikor azt kéri, hogy az ÚR fenyítése, dorgálása legyen enyhe, mértékkel való, hogy elérje a jó célt. URam, taníts meg ma is arra, hogy ahogyan Te bánsz velünk, akkor is, amikor áldasz, akkor is, ha büntetsz, mindig javunkra válik, szeretetedből fakad, s a végső cél felé visz közelebb minket.

2013. május 14. – kedd

Nehémiás próféta könyve 9,33: Te igaz vagy mindazok ellenére, ami bennünket ért, mert te híven bántál velünk, mi pedig hitszegők voltunk.

Két jellemzője mai életünknek elég hangsúlyos, az egyik az időhiány és az emiatt való panasz, a másik a válság, anyagi nehézség, amiatt ugyancsak szinte az egész világ siránkozik. Izrael népének életében is voltak nehéz idők, sőt, egymás mellé állítani sem lehet azokat a nehézségeket, amiken a zsidók mentek keresztül, és a mi életünket. A Szentírásból ma azt tanultam, hogy az ószövetségi nép akkor, amikor nyomorúságban volt, tudott időt szánni arra, hogy elgondolkozzon a baj okán. Több helyen hosszabb elemzéseket olvashatunk, melyekből érződik, hogy komoly és őszinte önvizsgálat történt, időt szentelt a nép annak, hogy a múltban történeteket megvizsgálja, saját hibáit, bűneit, rossz döntéseit felfedezze, azokat Isten előtt is megvallották, s ezek után keresték, mi a megoldás. Ma még bajban sincs időnk, akkor is felületesen és meggondolatlanul mondjuk néha, hogy Isten minket próbál, pedig mi jót érdemelnénk, de nincs türelmünk a nyugodt és Lélek által vezérelt megfontolásra, hanem rohanunk tovább, mert azt hisszük, mi fogjuk megoldani a problémákat, ha nehéz idők vannak, akkor még több a dolgunk. Mindig elgondolkoztat a zsidó nép őszintesége, mert valahányszor átgondolják nyomorúságaik okát, mindig ugyanarra a következtetésre jutnak, Isten nem tévedett, Ő figyelmeztette népét, hívta őket életük megváltoztatására, kilátásba helyezte a büntetést is, és rajtuk csak az következett be, amit az ÚR előre megmondott. Tanítson meg minket az ÚR rohanásunkból megállni, Rá figyelni, az Ő Lelkének világosságánál a múltat helyesen értelmezni, a múlt történéseiből megérteni, hogy mi voltunk a hitszegők, Isten pedig igaz. Tegyük hozzá alázattal: hitszegésünk miatt bűnbánatot tartunk, mert tudjuk, hogy Ő nemcsak igaz, hanem kegyelmes is, nem csak a múlt hibáit látatja meg velünk, hanem a jövőre nézve megoldást kínál, megbocsát, vezet, megáld.

2013. május 15. – szerda

A zsoltárok könyve 116,12: Mit fizessenek az ÚRnak a sok jóért, amit velem tett?

Igeolvasó embereknek erre a kérdésre a jeruzsálemi templom felszentelése alkalmával mondott ima jut eszébe, melyben Salamon azt mondja, hogy Istent még az egeknek egei sem fogadhatják be, olyan hatalmas, akkor mit adhatunk mi Neki? Megváltónk azt kérdezi, mit adhat az ember váltságdíjúl az ő lelkéért, és a kérdésből nyilvánvaló a felelet, nincs mit adni az embernek a megváltásért, de egyáltalán

nincs mit adni az ember részéről Istennek, Aki teremtette a mindenséget. De a kérdés hangsúlya nem is annyira a fizetség nagysága, mibenléte, hanem sokkal inkább az, hogy mindazért, amit Isten cselekedett az Ő gyermekével, akinek már nyitva a szeme meglátni Isten jóságát, tetteit, gondviselését, szeretné kimutatni háláját, köszönetét, és ennek a hálának kifejezésére keresi a megfelelő formát, eszközt, magatartást. Isten gyermekeinek kérdése nem az, hogy mivel Isten jót tett velünk, akkor most mi mennyivel tartozunk, mit is kellene, és mennyit adni Istennek, templomlátogatásban, imában, esetleg adakozásban, rászorulók segítségével mennyi az, ami elég. Sokkal inkább úgy olvasom ezt a kérdést, hogy mindazért, amit Isten cselekedett velem, nyilván nem lehet fizetést, fizetséget adni az ÚRnak, de én hálámat szeretném kifejezni, tehetségem és lehetőségeim legjobb kihasználása mellett akarom az ÚR Nevét dicsőíteni, keresem, hogy életem minden pillanatát úgy éljem, hogy azzal ne bántsam, hanem magasztaljam az URat. Persze, hogy magamtól nem adhatok semmit, de a lelkületem, a szívemből jövő köszönet kérdése ez, a törekvésem irányát mutatja. Talán ugyanez a kérdés hangzik el, noha más szavakkal a pünkösdi ígehallgatók ajkán, amikor azt kérdezik az apostoltól, hogy mit cselekedjünk. Bármilyen formában, tetszőlegesen választott szavakkal, de ezzel a szándékkal, indítékkal kérdezzük ma is, mivel, hogyan dicsőíthetjük az URat.

2013. május 16. – csütörtök

Haggeus próféta könyve 2,9: Ezen a helyen békességet adok! - így szól a Seregek URa.

Valódi hiánycikk lett a mai életben a békesség. Nincs békességünk, mert nincs időnk megpihenni, nem érünk rá elolvasni egy könyvet, megcsodálni a természetet, hiányzik a csend és a nyugalom az életünkéből. A békesség azonban ennél sokkal többet jelent, annak hiánya is ezeknél nagyobb baj. Nincs békességünk, mert felületesek vagyunk, s emberekkel való kapcsolataink is nagyon felszínesek lettek. Alig tudunk pár szót váltani egymással, ki érne rá a másik ember hosszú beszámolóit, netán panaszait meghallgatni. Nincs békességünk azért sem, mert önmagunkkal sem tudunk már megbékélni, rendezetlen az életünk. Az ószövetségi nép sem ismerte ebben a korban a békességet, a fogságból való hazatérés után végtelennek tűnő feladatsor állt előttük, s még szomszédos népek is fenyegették őket. Szántóföldjeiket kellett ismét megműveljék, lerombolt otthonaikat felépítsék, elejétől kellett kezdeni az életet. Az ÚR megszólítja őket a próféta szavain keresztül, s elmondja, mi az első teendő. Fel kell építeni a templomot, el kell kezdeni az istentiszteletek tartását, első és legfontosabb feladat rendezni az Istennel való viszonyt. Ha meglesz a templom, lesz hol közösen imádkozni, áldást kérni, akkor az ÚR az Ő békességét adja népének. S ha békesség uralkodik nemcsak az utcákon, országhatáron, hanem békesség lesz a szívben, akkor minden más következhet, akkor az élet kibontakozhat. A zsolthár szavai örök érvényű imádságot fogalmaznak meg: adj békességet ÚR Isten, a mi időnkben a földön. A költő szavai is imává lehetnek: békíts meg Magaddal s magammal, hiszen Te vagy a béke. Mennyei Atyám, ezen a mai áldott napon arra kérlek, adj békességet, ahogyan azt prófétád által ígérted. Adj békességek ezen a helyen, ahol Téged szólítottak, és minden olyan helyen, ahol Hozzád kiáltanak gyermekeid. A Te békességében segíts nekünk, hogy népedhez hasonlóan a mi életünkben is elkezdődjön az áldás, a megújulás, a lelki építkezés ideje.

2013. május 17. – péntek

Lukács evangéliuma 18,13: A vámszedő pedig távol állva, még szemét sem akarta az égre emelni, hanem a mellét verve így szólt: Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek.

A vámszedő távol állt, talán egy sarokban meghúzódva imádkozott, nem akart az emberek előtt feltűnni, őt csak Isten kell észrevegye. Ennek az igének félreértése az, amikor azt fontolgatja az ember, hogy hova is üljön, igen gyakran azzal vonja magára a figyelmet a közösségben némely ember, hogy feltűnően, minden rábeszélés ellenére ragaszkodik a hátsó helyhez. Az is elgondolkoztató, amikor

egyházi méltóságok, előkelőségek vonulnak be méltóságteljesen egy ünnepre, rendezvényre. Isten gyülekezetében nem a helykeresés a fontos, hanem az, hogy kiönthetem szívem mennyei Atyám előtt, ott lehetek, ha észrevétlenül is a közösségben. A vámszedő még a szemét sem emelte az égre, fel sem mert nézni jelképesen Istenre, mert érezte, tudta, ezt vallotta meg, hogy ő nem érdemes arra, hogy Isten előtt megálljon, ő irgalomra szoruló bűnös. Nem az emberek előtti szereplés a célja, hanem őszintén kéri a feloldozást, bűnbocsánatot. Nekem most az nem fontos, hogy meglátnak-e vagy sem, hogy templomba jöttem. Nem számít az sem, hogy nem az emberi előírások szerint imádkozom, felemelt kezekkel, égre szegzett tekintettel. Én csak bűneim súlya alatt roskadok, azokkal jövök a hatalmas Isten elé, földre szegzett szemekkel is csak Rá figyelek. Szeretnék szabadulni a terhektől, vádaktól, bűneim súlyától, de nincs mit felhoznom mentségemre, nincs magyarázatom, csak az Isten irgalmában bízhatok. Istenem, légy irgalmas hozzám. Még az sem számít, ha képmutatással vádolnak amiatt, hogy látszólag a Jézus által megigazított vámszedőhöz hasonlítom magam, én tudom, s Te tudod a legjobban, valóban mennyire őszintén, szívből kérem Tőled a kegyelmet. Istenem, könyörülj rajtam.

2013. május 18. – szombat

A prédikátor könyve 12,1: Gondolj Teremtődre ifjúságod idején, míg el nem jönnek a rossz napok, és el nem érkeznek azok az évek, melyekről ezt mondod: nem szeretem őket!

Vallásórán a gyermekekkel arról beszélünk, hogy van a faluban olyan gazda, aki nem tartja jól az állatait, van lova is, de abrakot nem ad neki, alig kap valamit enni, s meg lehet számolni a bordáit, olyan sovány. Nos, egyszer ez a gazda egy nagy szekér fát kellett hazavigyen, a domb túlsó oldaláról. Amikor az emelkedőhöz értek, a gazda egy nagy zsák zabot tett a lova elé, hogy lakjon jól, majd húzza fel a szekeret. Sikerült vajon? A gyermekek ilyenkor kórusban szokták mondani: neeeem. Mert a kisgyermek is tudja azt, amit a közmondás fogalmaz meg: nem elég a hegy alatt abrakolni. És nem sok idő kell elteljen a kisgyermekkortől, hogy felfedezze minden ember azt a két igazságot, amivel mindenki egyetért. Az egyik az, hogy mindenki gyermekből ifjú lesz, majd felnőtt, és az idő megállíthatatlanul telik minden ember életében. A másik egyetemesen elfogadott tény az, hogy nincs olyan ember, anyagi, társadalmi, bármilyen helyzetétől függetlenül, akinek az életében ne következzenek próbák, nehézségek. Van, akinek anyagi problémákkal kell szembenézni, van, akinek betegséggel, emberekkel való kapcsolatában feszültséggel, kudarccal, és olyan is van, aki szereteteinek halálát nem tudja elfogadni és feldolgozni, és még ki tudja hányféle próba és nehézség adódik életünkben. Nem is beszélve arról, hogy egy idő után felmerül saját életünk értelme, halálunkkal való szembenézés, és az ezekhez kapcsolódó miértek, hogyan tovább kérdések. Az ige szerint ezekre fel lehet készülni, hogy ne a hegy alatt derüljön ki, hogy nincs hozzá erő, bölcsesség, hogy megküzdjünk a nehézségekkel. Gyermekek és ifjúkorban van annak az ideje, hogy tanuljunk, felkészüljünk a későbbi szakmára, idejében elsajátítsuk azokat az ismereteket, melyeket később hasznosítunk. A jó szakember az iskolai évek után sem szűnik meg tanulni, mindig bővíti ismereteit, készen áll az új kihíváskora. Ugyanígy a lelki életben is, gyermekkorunk óta jó az, ha a lelki dolgokban felkészülünk, hitben megerősödünk, de egész életünkben folytatni kell a készülést, mennyei Atyánkkal szoros kapcsolatban kell erősödjünk, növekedjünk, s akkor a nemszeretem napokban is meg tudunk állni. Ezért ma is, gyermekként, ifjúként, vagy felnőttként: gondolj Teremtődre!

2013. május 19. – pünkösdvasárnap

Apostolok cselekedetei 2,38: Térjete meg, és keresztelkedjete meg valamennyien Jézus Krisztus nevében, bűneitek bocsánatára, és megkapjátok a Szentlélek ajándékát.

Hitvallások, bibliai alapú állásfoglalások, egyes kérdésekben általánosan elfogadott tételek úgy születnek, hogy sokan és hosszú időn keresztül egyeztetnek, kutatnak, részeredményeket vitatnak meg,

közös nevezőre igyekeznek jutni az eltérő dolgokban. Zsinatok, bizottságok, testületek munkájának gyümölcse az által van, hogy ahhoz sokan járulnak hozzá, időt és energiát szánva a hiteles, hasznos végeredmény érdekében. Annál döbbenetesebb, hogy a fenti mondatot, melyben a keresztyénség lényege, az üdvösség elnyerésének útja röviden, de annál pontosabban van megfogalmazva, egy galileai írástudatlan halász fogalmazta meg. Ez a halász azonban nem önmagától szól, nem ő „találta ki”, hogy mit válaszoljon a sokaság kérdésére, nem rögtönzött, még kevésbe mondta azt, amit esetleg ő maga tartott volna megfelelőnek, erre aligha lett volna képes, hogy egy ilyen szintű választ megfogalmazzon. Ennek a halásznak, Péternek a szavai épp azt hirdetik, hogy itt történt valami, hogy itt Isten munkálkodott benne, majd általa, azért hogy sokakhoz eljusson az Ő üzenete, nyilvánvaló legyen akarata. Péter által Isten szól, Isten Lelke „súgja” neki, hogy mit is mondjon. Az üzenet pedig egyszerű, érthető: Istenhez fordulásra van szüksége az embernek, keresztségre, mely az Istennel kötött szövetség jele, és kiábrázolása a bűntől való megtisztításnak, Krisztus által. Ha ez megtörtént, akkor egy új élet kezdődik, melyben már az ÚR akarata a fontos, Ő pedig Lelkével van jelen a Neki engedelmeskedő, Őt dicsőítő ember életében. Pünkösöd ünnepén úgy jövünk Isten elé, mint akik már részesültünk a keresztségben, Isten elhívását el is fogadtuk és elköteleztük magunkat a Vele való közösségre konfirmációnk alkalmával. Életünk mégsem bűn nélküli, és nem tökéletes, ezért ma is szükségünk van az Ő bocsánatára, amit ezúttal nem a keresztség által, hanem az úrvacsorában fejezünk ki és fogadunk el. És nyitott szívvel, engedelmisségre kész lélekkel énekeljük, imádkozzuk, kérjük: jövel, Szent Lélek.

2013. május 20. – pünkösdhétfő

Lukács evangéliuma 22,32: Én könyörögtem érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited.

Emberi természetünk nyomorúsága az, hogy képesek vagyunk sok mindent megszokni. Ha minden nap gyilkosságokról, erőszakról szóló híreket követ valaki, hosszabb-rövidebb idő után már nem hatódik meg ezektől, feldolgozza, elfogadja, megszokja, szinte közömbössé lesz. Ez a veszély fennáll a jó dolgokkal kapcsolatban is. Ha valaki egy távoli tanyán lakik, nagy érték számára, ha ritkán elmehet templomba, ígét hallgathat. Mi azonban legtöbbször olyan helyen lakunk, akár városban, akár falun legyen otthonunk, ahonnan percek alatt ott lehetünk az ígehallgatók sorában, ezért már nem is tekintjük olyan nagy ajándéknak, lehetőségnek, hogy hallhatjuk Isten üzenetét. A mai ige is egy közismert üzenet, aminek talán épp mi, Isten gyermekei nem tudunk annyira örülni, amilyen nagy ajándék és kimondhatatlan kegyelem az ige üzenete. Szerény ismereteim szerint ezen a világon nincs még egy olyan vallás, ahol egy ehhez hasonló üzenet elhangozhatna. Nem is lehet, hiszen a vallások az emberek alkotásai, annak megfogalmazása, amit az ember el tud képzelni egy istenről vagy istenségről. A mi mennyei Atyánk kijelentése azonban páratlan, mert ebben maga az Alkotó mutatkozik be, szent Fia által Isten ismerteti meg önmagát. Jézus Krisztus pedig arról beszél itt, hogy Ő maga, az Örökkévaló egyszülött Fia könyörög az emberért, imádkozik és közbenjár azért a követőjéért, aki hűtlennek, gyengének bizonyul. Nem Isten követel, vár el, sőt, ebben az igében nem Istenhez imádkozik a gyarló ember, hanem az Isten Fia könyörög és közbenjár a mennyei Atyánál egy bűnös ember érdekében. De Jézus Krisztus egész földi élete erről szólt, hogy Ő az emberért járt közbe, életét is adva az ember bűnbocsánatáért és üdvösségéért. És bizonyára Krisztus nem csak Péterért imádkozott, hanem minden megváltott gyermekéért szüntelen közbenjár. Ma szeretném ezt ismételtelen megköszönni Megváltómnak, hogy Ő nem csupán megváltott engem élete árán, ami a legnagyobb áldozat a legnagyobb kegyelemért, hanem ezen felül még most is azon fáradozik, hogy én ne essem el, ne fogyatkozzák meg a hitem, a Benne való bizodalomban, ne lankadjak az Istennek való engedelmisségben. Sőt, még Lelkét is elküldte, hogy az emlékeztessen arra, amit Ő mondott, jusson eszembe, hogy Jézus közbenjár értem. Legyen áldott szent Neve mindezért.

2013. május 21. – kedd

Pál második levele a korintusiakhoz 1,4: Megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk másokat minden nyomorúságban, azzal a vigasztalással, amellyel az Isten vigasztal minket.

Nem is olyan egyszerű, egyértelmű és könnyű kérdés a vigasztalás, mint ahogyan azt gondolnánk. Mindenki rászorul vigasztalásra, valamilyen szinten, mindenkinek jólesik, ha nehéz perceiben nincs egyedül, valaki szavakkal, vagy csak jelenlétével is támaszt, vigasztalást jelent. Valóban így van ez? Az ige üzenet egyértelmű? Minden nyomorúságunkban éreztük Isten vigaszát, vagy bizony néha ugyanazt tettük, mint a kisgyermek, aki megsértődik valamiért, s azt mondja haragjában édesanyjának, hogy „hagyj békén, nem is szeretlek, ne is lássalak”? Egy kisgyermek esetében talán érthető a meggondolatlanság, de a keresztyén ember életében mi lehet annak az oka, hogy a vigasztalásról könnyen beszélünk, egyértelműnek tartjuk, de nehezen fogadjuk mégis el? És a folytatással hogyan állunk, vajon szoktunk-e vigasztalni másokat, azzal a vigasszal, amit Isten adott nekünk? Kibúvót keresünk sokszor, magyarázkodunk, mások jobban tudnak vigasztalni, van, akitől szívesebben fogadja a bajba jutott, vagy egyenesen támadunk, mondva, hogy maga okozta a bajt, most megtanulja legalább, mit jelent a helytelen hozzáállás. S ha néha mi jutunk lelki mélységbe, s még Istentől is nehezen fogadjuk el a vigasztalást, vajon embertársainktól elfogadjuk-e? Nem utolsó sorban mi az, amivel vigasztalunk. Az nem sokat segít, ha azt mondjuk, hogy majd csak lesz valahogy, ne búsulj. De azt sem az igazi vigasz, ha van egy tucat ígénk, ami talál az ilyen helyzetekre, s ezeket soroljuk. Isten minket személyesen meg tud vigasztalni, a nekünk való legjobb megoldást tudja adni, s minden vigasztaláshoz bizonyára az Ő Lelkének bölcsességét, világosságát kell kérjünk. Abban a hitben hangzik el minden vigasztalás, hogy maga Isten elhozza azt az időt, amikor letöröl minden könnyet, és nem lesz semmilyen oka többé a szomorúságnak, senki nem szorul majd vigasztalásra, mert örök öröm lesz az Ő országában.

2013. május 22. – szerda

János evangéliuma 6,68: Simon Péter így felelt: „Uram, kihez mennénk? Örök élet beszéde van nálad.

A Bibliában gyakran találkozunk azzal a csodával, hogy egy mondatnak több hangsúlya, több üzenete is lehet. Ha a hangsúlyt változtatjuk, és a mondat elejéről, közepéről, végéről emelünk ki egy gondolatot, akkor is igaz a mondat egésze, és a kiemelt rész még gazdagítja, esetenként árnyalja az egészszel kifejezett üzenetet. Ugyanez igaz egy hosszabb szakaszra is, amikor egy példázatban, vagy éppen történetben nem csak egy központi üzenet fogalmazódik meg, hanem sok mindent lehet még tanulni abból. Péter szavaiból általában azt figyeltem meg, az maradt bennem, hogy nincs is kihez menjünk, nem is akarunk máshoz menni, mást követni, mi Jézus, Veled maradunk. A gondolat folytatása azonban legalább ugyanennyire fontos, amikor Isten Lelkétől kapott bölcsességgel és világossággal mondja Péter, hogy az, amit Jézus Krisztus hirdet, az örök élet beszéde. Nem csak olyan értelemben örök élet beszéde, hogy Jézus arról a dicsőségről beszél, ami Isten országában vár reánk, hanem örök élet beszéde, mert olyan ige, mely az üdvösség útját mutatja meg. És Jézus Krisztus nem csak akkor mutatja az örök életre vezető utat, amikor azt mondja, hogy mihez hasonlatos a mennyek országa, hanem minden szava, minden példázata, tanítása ezt a célt szolgálja, hogy az ember meghallja, elfogadja Isten üzenetét, megtegye az abban foglalt lépéseket, és eljusson az örök életre. Így hallgassam minden alkalommal Isten ígéjének hirdetését, így olvassam naponta a Bibliát, abban az örök élet beszéde hangzik el, olvasható. hogy mindaz, aki hallja, elfogadja, jusson el Isten országába.

2013. május 23. – csütörtök

Ézsaiás próféta könyve 40,6.8: Minden test csak fű, és minden szépsége, mint a mezei virágé. Elszárad a fű, elhervad a virág, de Istenünk ígéje örökre megmarad.

Erre az igére is érvényes az, hogy leginkább magunkra nézünk, ezért nem fedezzük fel Isten gazdag ajándékát. Ezt az ígét gyakran szokták temetésen idézni, de más alkalommal is, ha elhangzik, akkor kicsit búsakká leszünk, mélyről jövő sóhajjal nyugtázzuk, hogy ilyen múlandó az életünk, ennyire törékenyek, gyengék vagyunk. De még a mezei virág példájából is csak azt halljuk, hogy megszárad, elmúlik, és nehezen emlékszünk arra, hogy az elszáradt virág egyszer szép volt, sokakat gyönyörködtetett, örömet szerzett, jutalom, vagy ajándék volt, hálaadásra indított embereket. Jó lenne a maga egészében olvasni az ígét, és levonni a helyes következtetéseket is. Életünk nem végtelen a földön, erőnk sem az. Van egy Istentől rendelt idő, mikor szépek, fiatalok, erősek vagyunk, minden képmutatás nélkül ezt el szabad ismerni, hálát adni lehet érte. Azt is tudja viszont Isten gyermeke, hogy mindezek elmúlnak, s földi életének van még egy szakasza, amikor már nem lesz annyira szép, sem annyira erős, és nem lesz egyáltalán fiatal. Ezért nem esik kétségbe, hanem tudatosan felkészül erre az időre, de az is ismert előtte, hogy ez sem állandó állapot, ez is elmúlik. A fiatalság, szépség, erő is elmúlik, de az idős kor és annak minden velejárója is egy ideig tart csupán. Utána elszárad a virág, megszűnik a földi élet, de folytatódik az élet Istennél. Itt viszont az ige üzenet arra akarja irányítani figyelmünket, hogy az Isten beszéde, kijelentése nem olyan változó, mint az ember élete, és mindaz, ami életét kíséri. Az Isten beszéde állandó, örök, változhatatlan, ezért is lehet arra építeni, lehet annak alapján élni, reménykedni, annak alapján minden időben lehet Istenhez fordulni, Neki engedelmeskedni. Nem kis ajándék az, hogy az örök Isten örök beszéde érkezik el hozzánk, legyen drága kincsé minden keresztyén ember életében ez az isteni kijelentés.

2013. május 24. – péntek

A zsoltárok könyve 115,1: Ne nekünk, URam, ne nekünk, hanem a te nevednek szerezz dicsőséget szeretetedért és hűségédért!

Az istentelen, világi ember nem törődik Istennel, csak önmagával. Aki már meghallotta Isten hívását, elindul a hit útján, az felfedezi Isten nagy kegyelmét, sok ajándékát, mindennapi gondviselését, érzi, hogy mindenkor Isten szeretete kíséri életét, ezért hálát ad Istennek. De mivel megvan még a régi természete is, amely ellen ugyan küzd, hogy ne annak akarata érvényesüljön, de az mégis néha befolyásol, ezért mindkettő jelen van életében, ilyen-olyan egyensúlyban, az is, hogy Istent magasztalja, és a saját érdekeinek keresése is. A megszentelődés útján azt tapasztalja Isten gyermeke, hogy az egyensúly egyre inkább egyik irányba tolódik el. Hitéletének kezdetén megköszönte Isten megtapasztalt ajándékait, és sok saját célhoz kérte még az ÚR segítségét. Engedelmesség által növekedvén hitben, egyre kevesebb lesz a saját gondolatok megvalósítására való törekvés, s már nem az önmaga dicsősége, felmagasztalása lesz a cél, hanem egyre jobban a Mindenható magasztalásában telik gyönyörűsége. Amikor Isten megáldja életét, akkor is úgy érzi, hogy ezt el kell mondani másoknak is, hogy az Ő Neve ismert legyen, hogy az Ő tetteiért sokan kapcsolódjanak be a dicséretbe. Isten dicsőségét nem csorbítjuk azzal, ha most egy emberi példával igyekszünk szemléltetni a mai ige üzenetét. Amikor fiatalon bármihez kezdünk, akkor igyekszünk azt jól, becsületesen, pontosan tenni, hogy ne szóljon meg senki hanyagságért, felületességért, netalán tisztességtelen eljárásokért. Amikor gyermekeink felnőnek, és már pályakezdés előtt állnak, sokunkban megfogalmazódik az, hogy amit teszünk, azzal nehogy szégyent hozzunk gyermekeinkre, hiszen annyira szeretjük őket, s nekünk is fájna, ha miattunk rájuk mutogatna valaki, mert mi vagyunk a szüleik. Talán ilyen az ige üzenet, Isten segítségét önmagáért is kéri Isten gyermeke, de Isten dicsősége is meglátszik majd azon, ahogyan Ő cselekszik velünk. Tegye fontossá Isten szívünkben azt, hogy ezt kérjük, erre törekedjünk, saját életünk és szolgálatunk által is: az ÚR Neve magasztaltassék.

2013. május 25. – szombat

Ézsaiás próféta könyve 33, 5-6: Betölti a Siont törvénnyel és igazsággal. Nyugodt lesz az életed, bölcsesség és tudomány teszi szabaddá és gazdaggá.

Valószínű, hogy nem vagyok az egyetlen olyan olvasója ennek az igének, aki mélyről jövő sóhajjal kérdezi: nekem is URam? Mikor? Talán az utolsó ígéret az, amire földi értékekben kifejezve legkevésbé vágyunk. Nekünk, Isten gyermekeinek is szükségünk van földi értékre, anyagi javakra, de egyre jobban tanuljuk azt, hogy ne ezeket gyűjtsük, ne ezekre törekedjünk. Ha viszont lelki, mennyei kincsekre gondolunk, akkor bizony kívánjuk és kérjük ezeket az értékeket, kincseket, törekszünk is ezekre, de még sok a pótolnivaló. Ugyanígy járunk, amikor a szabadságról gondolkodunk. Első olvasásra azt mondjuk, hogy ma nem igazán hiányzik a szabadságunk, nem vagyunk rabszolgák, még a vallást is szabadon gyakorolhatjuk, a szabadságunk megvan. De ismét itt a de, mert nem csak földi uralmak rabsága alatt sínylődhet az életünk, hanem rabjai lehetünk a bűnös szenvedélyeknek, kívánságoknak, olyan szokásoknak, melyeket elfogadtunk, mert nem vagyunk már képesek harcolni ellenük. Bizony, az ÚR kegyelmének ajándéka lehet, legyen a szabadság. A nyugodt életet már nem értjük rosszul. Itt, sajnos, bármely szinten egyaránt igaz, hogy nagyon hiányzik, és nagyon vágyunk arra, hogy nyugodt életet éljünk. Jó lenne, kellene egy kis nyugalom a mindennapi loholásból, kellene a nyugodt élet anyagi biztonság szempontjából, társadalmi feszültségek szintjén, de nem utolsó sorban a gyülekezetben, és különösképpen saját belső lelki világunkban. A próféta által Isten azt ígéri népének, hogy Ő maga fog cselekedni azért, hogy ezek valósággá legyenek. Mégpedig úgy, hogy törvényt és igazságot ad népének életében, bölcsességgel és tudománnyal valósítja meg ígéreteit. A bevezető kérdések imádsággá halkulnak bennem: add nekem is, add nekünk is ezeket, változhatatlan, hatalmas, igaz, örök Isten.

2013. május 26. – vasárnap

Ézsaiás próféta könyve 40, 30-31: Elfáradnak és ellankadnak az ifjak, még a legkiválóbbak is megbotlanak. De akik az ÚRban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.

Ismert ige ez, sokszor idézzük, ezzel próbálunk vigasztalni, bátorítani elesetteket. Erre az ígére is igaz, hogy noha ismerjük és idézzük, azért az első felét tudjuk jobban, és néha annál le is ragadunk. Gyengeségben, lelki mélységekben sóhajtván állapítjuk meg, hogy magunk sem vagyunk kivételek, ha a legkülönbek is elfáradnak, megbotlanak, akkor nem is csoda, ha mi, egyszerű emberek is sokszor azt érezzük, hogy kimerültünk, elerőtlenedtünk. Még azt is tapasztaljuk, hogy azok, akikre felnézünk, akik lendületesen hirdetik Isten örömeit, példaadó odaadással és Isten iránti engedelmséggel buzdítanak másokat a hitéletre, néha, egy őszinte négy szemközti beszélgetésen elmondják, hogy nagyon fáradtak, nem annyira testileg, mint szellemileg, minden sugárzó külső derű és optimizmus ellenére néha elcsüggednek és reménytelenség vesz erőt rajtuk. Nem ritka hallani ma Isten gyermekeinek közösségében is azt, hogy valaki csügged, nincs már semmihez kedve, kimerült és erőtlen. Mindez valóság, nem lehet elhallgatni, ahogyan azt sem, hogy ezek nem jogosítanak fel senkit sem az önsajnálkozásra, sem a lelki küzdelem feladására, nem igazolják saját csüggedésünk jogosságát. Bátorkodom így mondani, hogy még ha kedvtelenül is, még ha fáradtan és erőtlenül is, az ígét tovább akarom olvasni, és el akarom fogadni Isten szavát, hogy ma is igaz, van megerősödés, lehetséges a megújulás. És ez nem megjátszott, nem képmutató jókedv, kötelező keresztyén derű, hanem ez a Lélek munkája a szívekben. Ő tud megújítani, Isten az Ő Lelke által munkálkodik, hogy újra fussunk, szárnyaljunk, hogy lelkileg magasba emelkedjünk. Nem akarok senkit, annál kevésbé önmagamot megtéveszteni, elhítni, hogy minden rendben, mikor nincs így, hanem imában kérem az Urat, Ő adjon nekem is, nekünk is ilyen megújulást, a Benne való bizalom áldott gyümölcsét.

2013. május 27. – hétfő

Ézsaiás próféta könyve 51,4: Figyeljetek rám, ti népek, hallgassatok rám, nemzetek! Mert tanítás származik tőlem, és törvényemet a népek világosságává teszem hamarosan.

Kisgyermekes gyakran szórakoztatnak minket, amikor már „olyan nagyok”, hogy elérik egy gépkocsi kormányát a székről, vagy esetleg állva, és már a szemük olyan magasságba került, hogy ki is látnak a szélvédőn, igaz, hogy inkább még csak a fák koronáját, de mindez elég ahhoz, hogy a kormányt jobbra-balra tekergetve öntudatosan kijelentsék: én már tudok vezetni. Ebbe a korba még jól is áll nekik ez a tudatlanság, néha a felnőttek azzal válaszolnak, hogy persze, hogy tudsz, de nyilván nem indítanak be az autót, mikor az új sofőr ül a kormány előtt. Nem akar sértő lenni ez a kis hasonlatnak szánt történet, de néha ilyenek a felnőttek is, amikor valaki elolvass egy-két oldalt a Bibliából, vagy volt már két-három alkalommal templomban, sőt, olyan is van, aki másoktól hallott arról, hogy mit is taníthat az egyház, főként olyanoktól, akik maguk tájékozatlanok, s akkor kijelenti, hogy Ő tudja mi az Isten akarata, ismeri a Biblia tanítását, s csak annyi a baja, hogy sok dolog téves, vagy pontatlan az Írásban. Az pedig sajnos templomba járó emberekkel is előfordul, hogy azt mondják, azért olvassák csak az Újszövetséget, mert az Ószövetség csak háborúkról szól, sok benne az erőszak, s amúgy is, az Ószövetség csak a zsidóknak íródott, abban Isten még csak egy néppel foglalkozott. A mai igében Isten a próféta által a népeket akarja megszólítani, törvényét pedig nem csak a zsidó népnek ajándékozza, hanem minden nép világosságává akarja tenni. Mert Isten akarata az, hogy minden nép eljusson a világosságra, a valódi bölcsességre, az egy igaz, élő Isten felismerésére és elfogadására. Sajnos, ezt az üzenetet nem akarta meghallani az ószövetségi nép, nem ismeri, vagy nem hajlandó komolyan venni sokszor a mai egyház sem. Nekünk szól az ige: figyeljetek rám!

2013. május 28. – kedd

Pál levele Tituszhoz 3,4-5: De amikor megjelent a mi üdvözítő Istenünk jósága és emberszeretete, nem az általunk véghez vitt igaz cselekedetekért, hanem az ő irgalmából üdvözített minket újjászüelő és megújító fürdője a Szentlélek által.

A Szentírás a mindenható Isten kijelentése, ezért olyan csodálatos. Egy életen át lelki eledelt jelent Isten gyermekeinek, akik mindig meríthetnek belőle bölcsességet, vigaszt, útmutatást, tanítást. Gyakran megtörténik az, hogy sokadszor elolvasott szakaszban is találunk újat, vagy régi üzenet nyújt megfelelő segítséget alkalomhoz, szükséghez mérten. Sajnos, az is gyakran megesik, hogy valamit megértünk, meg akarjuk jegyezni és mindig alkalmazni, de egy idő után elfelejtjük, s visszatérnek régi gondolataink, vagy szokásaink. Többször megfigyelhetjük az Írásokban, mennyire pontosan fogalmazznak a Lélek által ihletett szerzők, amiből következik, hogy nekünk azt követni, alkalmazni kell, amit belőle megértünk. Ezért a mai ige, mely talán senkinek nem új, mégis emlékeztet és megerősít minket abban, hogy az apostol az élet legfontosabb dolgairól múlt időben fogalmaz. Isten üdvözítő jósága már megjelent, s ezt még értjük is, hiszen Jézus Krisztusról beszél, aki üdvözíteni jött minket. De ugyanígy múlt időben van az üdvözített ige is, azaz már készen van minden ahhoz, hogy mi a mennybe menjünk. Ezt a valóságot szoktuk néha elfelejteni, amikor azt gondoljuk, vagy még mondjuk is, hogy üdvözülni fogunk, ha lejár a földi életünk, amikor visszajön Megváltónk, akkor kiderül, hogy mi is a mennybe kerülünk. Nem akkor fog kiderülni, az már most bizonyos, az apostol és a Biblia egészének kijelentése szerint. Nem az eddigi és nem az ezután cselekedeteinkkel érdemeljük ki, nem ezekkel szolgálunk rá arra, hogy minket is elfogadjon Országába. Ő ezt eldöntötte még a világ alapítása előtt, kereszthalála által megfizette ennek rettenetesen magas árát is, mi pedig alázattal, de bátran mondhatjuk, hogy Lelke által minket is üdvözített, az Ő seregébe vagyunk, és az örökkévalóságban is abban leszünk. Adjon Istenünk minden gyermekének üdvbizonyosságot.

2013. május 29. – szerda

A zsoltárok könyve 34,19: Közel van az ÚR a megtört szívűekhez, és a sebzett lelkűeket megsegíti.

Vigasztalást, erőt jelent ez a zsoltárvers. Akkor is, amikor épp nincs nehéz próba életünkben, nem szenvedünk, akkor is jó olvasni, megjegyezni ezt az ígéretet, akkor is hálát lehet adni azért, hogy ilyen csodálatos Istenünk van. Ha pedig szívünk- lelkünk szenved, jó belekapaszkodni ebbe az ígéretbe, elfogadni azt, hogy nem vagyunk egyedül, mennyei Atyánk mellettünk van. Bevallom, sokszor adtam hálát ezért, és sokszor hivatkoztam is erre az ígére, kérve Isten jelenlétét, segítségét nehéz helyzetekben. És noha ismerem az ígét, sőt, „éltem” is vele, még ma is tud tanítani általa Isten. Mert ma azt fedezem fel, hogy nem csak lelki vigasz az ige, nem csak tudatomban akar vigasztalást nyújtani, hogy nyugodjak meg, mert itt van Isten, hanem cselekvésre indít. Ha Isten közel van ezekben a helyzetekben, akkor nekem tennivalóm az, hogy forduljak feléje, igényeljem segítségét, figyeljek arra, amit mond, amit tesz, az általa mutatott úton induljak el. Elnézést a túl egyszerű példáért, de mostanában több helyen működik az a segítő szolgálat, mely idős és beteg embereknek kezére helyez egy karkötőt, melyen egy gomb van csak, azt pedig nagy baj esetén kell megnyomni, s akkor percekben belül érkezik a segítő szolgálat. Ha egy ilyen beteg rosszul lesz, nem elég azt tudni, hogy a mentő szolgálat két-három perc alatt érkezhessen, a gombnyomás rögtön jelzi a szolgálatnál azt, hogy baj van, és kinél van baj. Mindezek tudása erőt, vigaszt jelent, reménységet, hogy segítenek szükség esetén, de szükség esetén többre van szükség, mégpedig arra, hogy megnyomja a bajba jutott a gombot. S ha az a gomb esetleg egy telefonkészüléket is aktivál, akkor az abban adott utasításokat kell követni. Isten közel van. Akkor fordulj bizalommal, hittel Hozzá, s kérd az Ő segítségét, világosságát, Lelkének munkáját.

2013. május 30. – csütörtök

Máté evangéliuma 5,17: Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem a törvényt vagy a próféták tanítását. Nem azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem, hanem hogy betöltsem azokat.

Noha Jézus szavai érthetőek, egyszerűnek tűnnek, sokáig nem tudtam ezt a mai ígét megérteni, és nem állítom, hogy ma teljesen érteném azt. Bennem van a hiba, mert nem tudok átlépni gondolkodási korlátaimon, sokszor a számomra logikusnak tűnő matematikai szabályok tartanak fogva. Úgy gondolom, hogy ami nem fehér, akkor az fekete, s ami nem magas, az alacsony. Így, amikor Jézus azt tanítja, hogy Ő nem teszi érvénytelenné a törvényt, ebből én azt következtetem, hogy akkor az érvényes. Márpedig világos, hogy a keresztyén egyház nem követi a mózesi törvények egészét. Utána meg azt mondja az ÚR, hogy ő betöltötte a törvényt, más szóval eleget tett a törvény előírásainak és elvárásainak, akkor pedig nekünk már nem kell azoknak eleget tenni, tehát ránk nézve nem is kötelező többé. Az nem ebbe a gondolatsorba tartozik, ami különben igaz, hogy nem is lennénk képesek annak betartására. S akkor ezek bennem ütköznek, nem érvénytelen, de betöltött, mégis olyan rendelkezések és parancsok, melyek az életet szolgálták, és ezek nélkül ma is nehéz a társadalmi életet is megszervezni. Ha imádságos lélekkel elcsendesedek Isten előtt, sok minden helyére kerül a gondolataimban. Jézus nem törölte el a törvényt, nem mondta azt, hogy Isten eldöntötte, eddig kellett betartani, mától nincs több szabály. Jézus betöltötte, teljesítette, megvalósította a törvénynek való engedelmisséget, ezzel is igazolva, hogy az ember képes lett volna Isten beszédének engedelmeskedni, ha megmarad bűn nélküli állapotában. De Ő minket halála árán meg is váltott a bűn átkától, így már nem mi kell a törvény tökéletes betartása által felmutassuk engedelmisségünket, hanem Krisztusra hivatkozunk, Ő általa van üdvösségünk. És ha Krisztus él bennünk, Aki betöltötte a törvényt, ez a Krisztus bennünk sem akarja áthágni Isten szavát, hanem arra indít és Lelke által arra segít, hogy mi is megmaradjunk az engedelmisség útján. Ez nem betarthatatlan kényszer immár, hanem Krisztusban megvalósítható Isten iránti hálás, odaszentelt élet. Legyen ilyen mindannyiunk keresztyén élete.

2013. május 31. – péntek

Pál levele a kolosséiakhoz 2,6: Mivel tehát már elfogadtátok Krisztus Jézust, az Urat, éljete is őbenne.

Számtalan kérdésben keresem az egyensúlyt. Gyakran megtörténik, hogy valamit olvasok, valakit hallgatok, és hajlamos vagyok elfogadni az egyik véleményt, szélsőséget. Aztán ha a másik oldalt is megismerem, akkor annak is a maga szempontja szerint igazat adok. Ekkor már nem tudom, melyik a jó, helyes, s az „aranyközépút” sem mindig tűnik a megfelelő álláspontnak, megoldásnak. Az ige kapcsán is megvan ez a két szélsőség. Az egyik azt állítja, hogy ez Isten ígéje, és punktum, nincs miről beszélni, ezt ma is egyértelműen így kell elfogadni, hirdetni, egymást erre kell buzdítani, adott esetben erre figyelmeztetni. Akik megtagadják ezt a szóhasználatot, ezt a nyitottságot, azok Krisztust szégyellik, és tudjuk jól, mi lesz azokkal, akik Őt nem vállalják az emberek előtt. Van azonban egy másik álláspont is, mely szerint mindez igaz, csak két gond van mégis. Az egyik, hogy ezt ma nagyon lejáratják, az ilyen felszólítást, szóhasználatot már mindenki megvetéssel, vagy sajnálattal nézi, elég, ha a mai filmekben gyakran felbukkanó koldust, vagy prédikátort idézzük, aki megtérésre szólít, vagy világvégére figyelmeztet, és mindig örült figurának jelenítik meg. Változik a világ, ezért új eszközökkel, új módszerekkel kell hirdetni ugyanazt az igazságot. A másik gond pedig az, hogy a tapasztalat mutatja, mondják, hogy ma az ilyen felszólítás és kijelentés, hogy fogadd el Krisztust, Isten gyermeke vagy ez kevés és eredménytelen, lássuk meg, hogy nem az első században élünk, s nekünk a mai világban kell képviselni a Krisztust. Újra mondom, amikor egyik avagy másik nézet képviselőit hallgatom, hajlamos vagyok igazat adni nekik. Nem tudom eldönteni, mennyit kell ebből, mennyit amabból követni, keresem, hogy az ige mit is jelent számomra itt és most. Úgy gondolom, ha magamban is küzdök még ezzel, akkor biztosan nem kell másoknak tanácsot adjak, hogy miként értelmezzék az ígét, de bizonyágtételként annyit el kell mondani: ami mégis a legfontosabb, az, hogy Krisztuséi vagyunk. Akár élünk, akár meghalunk, akár egyik, akár a másik megközelítést érezzük aktuálisak magunk számára, a fontos mégis az, hogy mi Megváltónk érdeméért Isten gyermekei vagyunk, elfogadtuk bűneink bocsánatát, és igyekszünk hálából Őneki szentelni életünket. Ő maga adjon világosságot mindenkinek, hogy ezt miként tegyük mindennapjainkban.